

Resan mot pärlriket

ur ett underligt ljussken jag framträdde
kylig var kvällen, tystad var sången
ensam jag tycktes i midvintermörkret
stapplandes framåt på den snötäckta gången
sakteliga i töcknet jag siluetter urskiljde
en svartklädd skepnad höll blicken stängd
hans knotiga fingrar mina ögon ledde
mot vad som då varit jag, men nu förgången

tårar uppå framlidna kinder trädde
och mörkret föll tungt över sinne
fjärran verkade nu livets värme
som aldrig setts för vad den var

då väcktes en tröstande tanke; här fanns den jag ville möta
en gammal vän från förr jag var ämnad att söka
så jag begav mig för att vandra de dödas väg
och lämna sorger och tvivel därhän
inte kunde jag återse lyckan efter all denna tid
men om så vore skulle jag finna min inre frid

jag siktade så den pärlprydda porten
smaragdspiror skimrade mellan gryningsmoln
frostvita duvor cirkade runt tornen
deras kutterserenad sjöng Faderns lov
till toner av ekande trumpetfanfar
som hyllade det orörda i en begynnande dag
nyfallna strålar skapade en ring av ljus
där bland vita fållor låg pärlstigen vag

mina steg nu svävade över molntäcke tätt
för hoppets stig den vandras så lätt
genom kristallklara nätter under indigostjärnor

flög min ande mot porten av pärlor

så en förtrollande morgon jag portarna nådde
varm var gryningen, återfunnen var sången
fägrande fält framför mina ögon åtrådde
med bultande hjärta på den gräsklädda gången
skådade jag kärlek som döden förrådde
där red hon uppå silvermänn hädangången

så möttes våra blickar och av hästen hon steg
en lättnadssuck hördes från själen förr fången
den förenande kyssen förklarade att hon väntat mig
och hand i hand vi gick mot solnedgången

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren anathema med Poeter.se id #45356 innehar upphovsrätten